

Arrest

nr. 223 761 van 9 juli 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WOLSEY
Verbindingslaan 27
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 15 juni 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 mei 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 mei 2019.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DETHIER, die loco advocaat J. WOLSEY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de ontvankelijkheid

1.1. Overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd de partijen bij beschikking van 30 april 2019 de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter

zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

1.2. Verzoeker richt op 7 mei 2019 een schrijven aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dat, voor zover in dit verzoek meer wordt aangevoerd dan dat, hiermee geen rekening moet worden gehouden omdat het niet de vorm kan aannemen van een bijkomende memorie waarop de Raad dient te antwoorden (cf. RvS 22 november 2018, nr. 13.065 (c)). Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoeker ter terechtzitting de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

1.3. In het proces-verbaal van 13 juni 2019 staat het volgende vermeld: *“De zaken 221 319 en 221 320 (volgnr. 18) worden samen opgeroepen en behandeld. De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikkingen die het voorwerp uitmaken van de verzoeken om te worden gehoord en wijst er hierbij op dat beide bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten moeten worden beschouwd als impliciet opgeheven, dit gelet op de vaststelling dat na het tussenkomen van deze beslissingen nog een overdrachtsbesluit werd genomen in het kader van de Dublin III-verordening en dit niet verenigbaar is met de bestreden beslissingen die een toepassing uitmaken van de Terugkeerrichtlijn. De verzoekende partij betwist of weerlegt dit niet. Waar de verzoekende partij aangeeft dat zij riskeert vanuit Duitsland te worden teruggestuurd naar haar land van herkomst, een transitland buiten de EU of een ander derde land – wijst de voorzitter haar erop dat zij hiermee vooruitloopt op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming in Duitsland en dus een hypothetische bedenking uit. De verzoekende partij betwist dit evenmin. De verwerende partij bevestigt dat de bestreden beslissingen moeten worden beschouwd als impliciet opgeheven en heeft geen verdere opmerkingen.”*

1.4. Het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) dateert van 22 mei 2018. Dit is een terugkeerbesluit dat verzoeker oplegt om het gehele Schengengrondgebied te verlaten. Deze beslissing kader binnen de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Terugkeerrichtlijn). Nadien, op 15 juni 2018, werd er ten aanzien van verzoeker een nieuwe beslissing genomen, zijnde een besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Deze nieuwe beslissing kadert binnen de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (Dublin III-verordening). Ze is gericht op de overdracht van verzoeker aan een andere Schengenlidstaat, met name Duitsland, dat partij is bij de Dublin III-verordening. Op 27 juni 2019 werd verzoeker ook daadwerkelijk aan Duitsland overgedragen. Door deze beslissing van 15 juni 2018 moet de thans bestreden beslissing als impliciet opgeheven worden beschouwd. De verwerende partij bevestigt dit ter terechtzitting. Verzoeker betwist of weerlegt dit niet en toont met zijn hypothetisch betoog ter terechtzitting niet aan dat hij ondanks de impliciete opheffing van de bestreden beslissing nog een belang heeft bij de nietigverklaring ervan.

1.5. Het beroep tot nietigverklaring is derhalve onontvankelijk bij gebrek aan actueel belang.

2. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA